Truyện: Bông hoa cúc trắng

Ở một làng quê nọ, có hai mẹ con sống trong một túp lều nơi xóm vắng.Người cha mất sớm, hai mẹ con phải làm việc vất vả lắm mới đủ ăn. Một hôm, người mẹ bị ốm. Bà nói với con gái:

- Con ơi! Con hãy đi mời thầy thuốc về đây. Cô bé vội vã ra đi, vừa đi, cô vừa lo cho mẹ. Bỗng cô bé gặp một cụ già râu tóc bạc phơ. Cụ già hỏi:

- Cháu đi đâu mà vội thế?

- Thưa cụ, cháu đi tìm thầy thuốc, mẹ cháu đang ốm nặng.

Cụ già liền bảo:

- Ta là thầy thuốc đây. Cháu hãy dẫn ta về nhà để khám bệnh cho mẹ cháu. Về đến nhà, khám cho người mẹ xong, cụ già nói với cô bé:

- Mẹ cháu bị bệnh nặng lắm. Ta sẽ cố chữa cho mẹ cháu khỏi bệnh. Bây giờ cháu hãy đi đến gốc đa đầu rừng, ở gần đó có một bông hoa trắng, cháu hãy hái bông hoa ấy về đây cho ta.

Bên ngoài trời rất lạnh. Cô bé chỉ mặc mỗi một chiếc áo mỏng trên người. Cô đi mãi, đến lúc mỏi chân mới đến gốc đa đầu rừng.Cô nhìn thấy trong bụi cây trước mặt có một bông hoa trắng rất đẹp. Cô bé ngắt bông hoa và nâng niu trên tay. Bỗng cô nghe có tiếng cụ già văng vẳng bên tai:

- Mỗi cánh hoa trên bông sẽ là một ngày mẹ cháu được sống. Cô bé cúi xuống nhìn bông hoa và đếm:

- Một, hai, ba, bốn… hai mươi. Trời ơi! Mẹ chỉ còn sống có hai mươi ngày nữa thôi ư?

Suy nghĩ một lát, cô nhẹ tay xé mỗi cánh hoa thành nhiều sợi nhỏ. Mỗi sợi nhỏ biến thành một cánh hoa dài và mượt.Bông hoa hai mươi cánh biến thành một bông hoa vô vàn cánh hoa. Cô bé cầm bông hoa lạ trên tay rồi chạy như bay về nhà. Cụ già tóc bạc đứng ở cửa đón cô và tươi cười nói:

- Mẹ cháu đã khỏi bệnh rồi. Đó là phần thưởng cho tấm lòng hiếu thảo của cháu đấy!

Từ đó, hằng năm, về mùa thu, những bông hoa nhiều cánh nhỏ dài và mượt thường nở rộ, trông rất đẹp. Người ta gọi đó là bông cúc trắng, bông hoa của hiếu thảo.